

zmateční stížností zvlášť zdůrazňovaná, že hoch vběhl náhle před auto v takové vzdálenosti, že se auto nemohlo zastavit, neboť rozsudek zřejmě vychází ze správného názoru, že příčinou této nemožnosti byla právě přílišná rychlost jízdy obžalovaného. Zmateční stížnost namítá posléze, že, i kdyby byl obžalovaný jel příliš velkou rychlostí nebo byl zapomněl brzdit, stalo se tak proto, že obžalovaný, jemuž bylo v osudné době jen něco málo přes 18 let, vykonal teprve 23. února 1928, tedy pouhé 4 měsíce přede dnem úrazu (23. června téhož roku) řidičskou zkoušku, že je tedy řidičem posud nezkušeným, který konal tehdy první jízdu autem. Námitka, která směřuje proti rozsudkovému výroku, podle něhož obžalovaný mohl již podle svého povolání a zaměstnání postříci nebezpečností, hrozící z jeho opomenutí, je zřejmě bezdůvodna. Na váhu padá tu ustanovení prvního odstavce § 22 minist. nař., podle něhož jsou ze samostatného řízení jízdných silostrojů vyloučeny osoby, kterým není aspoň 18 let, kdežto ona okolnost, připomenutá ve zmateční stížnosti, v rozsudku uvedená, že obžalovaný vykonal již řidičskou zkoušku, opravňovala nalézací soud vzhledem k ustanovením druhého odstavce § 22 a násl. §§ minist. nař. tím spíše k onomu výroku, napadenému zmateční stížností, bez ohledu na to, jak často obžalovaný po zkoušce autem jezdil a že byl snad řidičem prakticky posud nezkušeným, ana tato okolnost obžalovanému právě ukládá za povinnost, by tím bedlivěji zachoval zákonné předpisy a, by se zejména mírnou rychlostí vyhýbal nebezpečným situacím.

Čís. 3522.

Osoba, již náleží z povinnosti přirozené nebo převzaté, by opatrovala nemocného, jest povinna postarati se o opatření potřebné lékařské pomoci i tenkrát, zdráhá-li se nemocný připustiti takovou pomoc (§ 360 tr. zák.).

Naložením těžce zraněného na auto, aby ho dopravil do nemocnice, převzal řidič automobilu povinnost ve smyslu § 360 tr. zák.; zanechal-li zraněného na odlehlém místě, zodpovídá za přestupek § 360 tr. zák., třebaž zraněný žádal, aby ho pustil z auta ven.

(Rozh. ze dne 13. června 1929, Zm I 628/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. září 1928, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými Jan K. přečinem podle §§ 335 a 337 tr. zák. a přestupkem podle § 431 tr. zák., Stanislav Č. přestupkem podle § 431 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Namítá-li zmateční stížnost, že v jednání stěžovatelům za vinu klade-ném nelze shledati skutkovou podstatu přestupku podle § 431 tr. zák.

již proto, že tu podle zjištění rozsudkového nebylo příčinné souvislosti mezi smrtí Bohumila J-y a jednáním stěžovatelů, přehlíží, že se ke skutkové podstatě přestupku podle § 431 tr. zák. vyhledává jen, by pachatel nedbalým jednáním (opomenutím) způsobil nebo zvětšil konkrétní nebezpečství pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost jiné osoby, a že tudíž skutečnost, že tu není příčinné spojitosti mezi smrtí Bohumila J-y a jednáním, stěžovatelům za vinu kladeným, sama o sobě nevylučuje, že se stěžovatelé nedopustili přestupku, jímž byli uznáni vinnými. Naproti tomu mají stížnosti pravdu, namítají-li, že rozsudek neuvádí, jaké nebezpečství pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost Bohumila J-y bylo jednáním stěžovatelů způsobeno, že vůbec nezjišťuje, že jednáním stěžovatelů za vinu daným bylo způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost Bohumila J-y. Přes to, že není zjištěna podstatná náležitost skutkové podstaty přestupku podle § 431 tr. zák., musí stížnost zůstat i v tomto směru bez úspěchu. Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že všichni tři obžalovaní, tedy i oba stěžovatelé, naložili J-u, o němž musili vědět, t. j. o němž věděli, že je těžce raněn, na automobil a odváželi ho do nemocnice, že však cestou obrátili auto, zavezli J-u k B-ově cihelně v M., vysadili ho na tomto odlehlém místě a odjeli, nechavše ho tam ležeti bez pomoci. Naložili-li stěžovatelé těžce zraněného J-u o své újmě na auto, by ho dopravili do nemocnice, převzali tím povinnost, opatrovati ho a byli v důsledku toho podle § 360 tr. zák. též povinni postarati se o to, by se J-ovi dostalo potřebné pomoci lékařské, jež mu mohla býti opatřena. Podle těchto skutkových zjištění rozsudkových dopustili však stěžovatelé, by se J-ovi potřebné lékařské pomoci vůbec nedostalo. Za tohoto stavu věci jest ve zjištěném jednání stěžovatelů skutková podstata přestupku podle § 360 tr. zák. Skutečnost stěžovateli při hlavním přelíčení tvrzená, že J. pronesl k nim za jízdy automobilem slova »Pusťte mne ven«, nemůže na skutkové podstatě tohoto přestupku nic měniti, neboť osoba, již náleží z povinnosti přirozené nebo převzaté, by opatrovala nemocného, jest povinna postarati se o opatření potřebné lékařské pomoci i tenkrát, zdráhá-li se nemocný připustiti takovou pomoc (rozh. čís. 1427 víd. úř. sb.). Shledal-li rozsudek v jednání stěžovatelů přestupek podle § 431 tr. zák., neukřivdil jim, neboť na přestupek podle § 360 tr. zák. stanoví zákon přísnější trest (trest vězení od jednoho měsíce do šesti měsíců), než na přestupek podle § 431 tr. zák. (vězení od tří dnů do tří měsíců nebo peněžitá pokuta). Vzhledem k tomu jest stížnosti, i pokud namítá, že rozsudek nezjišťuje, že jednáním stěžovatelů bylo způsobeno nebo zvětšeno konkrétní nebezpečství pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost Bohumila J-y, pokládati za neodůvodněnou, ježto tu není možnost, by jí bylo přivoděno rozhodnutí stěžovatelům příznivější. Mimo to byl stěžovatel Jan K., již podle posledního odstavce § 52 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., povinen postarati se podle možnosti o to, by těžce zraněnému J-ovi byla opatřena potřebná pomoc. Ačkoli tedy rozsudek u žádného z obžalovaných nezjišťuje, že způsobili nebo zvětšili svým jednáním konkrétní nebezpečí pro život, zdraví nebo

tělesnou bezpečnost Bohumila J-y, neshledal nejvyšší soud jako soud zrušovací důvodu k nápravě.

Čís. 3523.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák. se nevyžaduje, by bylo pachatelem způsobeno nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost několika lidí; stačí, šlo-li o ohrožení tělesné neporušenosti i jen jedné osoby.

Pojmu způsobení nebezpečí po rozumu § 87 tr. zák. odpovídá i zvýšení jsoucího tu již nebezpečí.

Ke skutkové podstatě zločinu § 87 tr. zák. výkřikem se nevyžaduje, by pachatel vyzýval k násilnostem.

V subjektivním směru se nevyžaduje, by úmysl pachatelův směřoval přímo ku přivodění onoho nebezpečí, stačí, že, věda, že z určitého činu může ono nebezpečí vzejíti, přece tento čin úmyslně podnikl.

Státní zástupce, uplatňuje relativní zmatek (čís. 4 § 281 tr. ř.), je povinen uvést okolnosti, z nichž by bylo patrné, že a proč porušení formy mohlo mít na rozhodnutí účinek obžalobě nepříznivý (posl. odst. § 281 tr. ř.).

Jest rozlišovati mezi projevy politickými, jichž pohnutky nebývají vždy nízkými a nečestnými, a výtržnostmi, k nimž dojde při udržování pořádku; pohnutky těchto výtržností nemusí se nutně kryti s pohnutkami politických projevů.

Okolnost, že obžalovaný je poslancem, nevylučuje, že jeho rodina utrpí déle trvajícím trestem újmu na výživě ve smyslu § 55 tr. zák., neboť příjmy spojené s vykonáváním mandátu poslaneckého nelze pokládati za bezpečný zdroj příjmů.

Podmíněné odsouzení nelze povolití tomu, kdo projevil povahu silně náchylnou k rozporům s trestním zákonem.

(Rozh. ze dne 13. června 1929, Zm II 104/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. ledna 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák., i zmateční stížnost státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 87 tr. zák., spáchaný prý výrokem »Pojďte, co je vám potom« v Soudní ulici. V neveřejném zasedání zamítl odvolání obžalovaného z výroku o ztrátě práva volebního, jakož i odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu. Naproti tomu vyhověl odvolání státního zastupitelství z výroku o povolení podmíněného odkladu výkonu trestu, zrušil tento výrok a uložil trest na svobodě vyměřený obžalovanému prvním soudem bezpodmínečně, mimo jiné z těchto